

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Oboer/3/2022
Identifikačné číslo spisu: 6415203011
Dátum vydania rozhodnutia: 21.06.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6415203011.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, v mene ktorej koná JUDr. Andrea Cviková, ako advokátka a konateľka, proti povinnej: Ľ. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Ž. č. XXX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, v mene ktorej koná JUDr. Peter Rybár, ako advokát a konateľ, o vymożenie pohľadávky 1.877,99 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom, pod sp. zn. 10Er/147/2015, o dovolaní povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. mája 2019, č. k. 41CoE/112/2019-147, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie povinnej o d m i e t a.
- II. Oprávnenému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) uznesením zo dňa 12. februára 2019, č. k. 10Er/147/2015-93, návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vychádzal zo skutočnosti, že podkladom na vykonanie exekúcie bol právoplatný a vykonateľný rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žiline zo dňa 04.12.2014, sp. zn. RK-PC-1869/14-EK (ďalej aj ako „rozsudok“). Rozsudok bol vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej dňa 13.09.2012 medzi oprávneným a povinnou (ďalej aj ako „rozhodcovská zmluva“ alebo „zmluva“). Z rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie zistil dohodu zmluvných strán, v zmysle ktorej akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo

nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8200049174 zo dňa 13.09.2012 (ďalej aj ako „zmluva o úvere“), s porušením, ukončením či neplatnosťou Zmluvy o revolvingovom úvere budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom konaní alebo v rozhodcovskom konaní pred niektorým z nasledujúcich rozhodcovských súdov podľa rokovacieho poriadku týchto stálych rozhodcovských súdov: Slovenský arbitrážny súd zriadený Slovak arbitration court, s.r.o., IČO: 44 130 481, so sídlom Krížna 56, 821 08 Bratislava, alebo Victoria rozhodcovský súd v Banskej Bystrici, zriadený pri Victoria legal arbiter s.r.o., IČO: 44 826 460, so sídlom Zvolenská cesta 37, 974 01 Banská Bystrica. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že povinná svojím podpisom potvrdila súhlas s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy, pričom podľa bodu 2 tejto zmluvy nebola povinná návrh tejto zmluvy prijať. Okrem toho súd prvej inštancie upozornil na skutočnosť, že povinná bola podľa zmluvy oprávnená od nej odstúpiť, a to aj bez udania dôvodu do štrnástich kalendárnych dní od uzavretia tejto zmluvy.

3. S prihliadnutím na možnosť odstúpenia povinnej od rozhodcovskej zmluvy do 14 dní od jej podpisu, počas ktorého obdobia mala dostatočný čas na to sa s obsahom rozhodcovskej zmluvy oboznámiť a vyjadriť svoj názor, či s alternatívou rozhodcovského konania súhlasí alebo nie, súd prvej inštancie konštatoval dojednanie rozhodcovskej zmluvy ako platné. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na to, že v rozhodcovskej zmluve bolo výslovne dojednané, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o úvere. Keďže povinná vo svojom podaní neuviedla, že by bola akýmkoľvek spôsobom donucovaná rozhodcovskú zmluvu uzavrieť, súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva, uzatvorená dňa 13.09.2012 medzi povinnou a oprávneným, je platná.

4. Ako bezpredmetnú vyhodnotil súd prvej inštancie námietku povinnej, že uzavretím rozhodcovskej zmluvy došlo k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa, keď sa konanie nemohlo uskutočniť v mieste jej bydliska podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. K tomuto súd prvej inštancie uviedol, že konanie bolo písomné a povinná by aj v prípade konania v mieste jej bydliska vynaložila rovnaké náklady na poštovné. Za týmto účelom si súd prvej inštancie vyžiadal spis rozhodcovského súdu sp. zn. RK-PC-1869/14-EK, z ktorého zistil, že žaloba bola povinnej doručená spolu s rozhodcovským rozsudkom dňa 09.12.2014 do vlastných rúk na adresu uvedenú v zmluve. Povinná potvrdila prevzatie zásielky svojím podpisom. Napriek skutočnosti, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v tzv. zrýchlenom rozhodcovskom konaní podľa čl. 15 ods. 1 Rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu Victoria rozhodcovský súd v Žiline, súd prvej inštancie poukázal na to, že povinná bola v rozsudku riadne poučená o možnosti domáhať sa v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku na príslušnom súde zrušenia rozhodcovského rozsudku. Napriek absencii ústneho pojednania sporu súd prvej inštancie bol toho názoru, že povinná mala možnosť sa v rozhodcovskom konaní brániť, v dôsledku čoho nezistil výraznú nerovnováhu v právach povinnostiach zmluvných strán.

5. Nezákonný procesný postup zo strany rozhodcovského súdu súd prvej inštancie nezistil, naopak vyslovil, že tento postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 224/2002 Z. z., o rozhodcovskom konaní. Súd prvej inštancie po preskúmaní obsahovej stránky rozsudku nezistil rozpor so zákonom, ani ustanoveniami prijatými na ochranu spotrebiteľov. Právny vzťah založený medzi povinnou a oprávneným zmluvou o úvere bol podľa súdu prvej inštancie bez akýchkoľvek pochybností vzťahom spotrebiteľským. Oprávnený vystupoval pri uzatváraní zmluvy o úvere ako podnikateľský subjekt, ktorého predmetom obchodnej činnosti je okrem iného aj poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Povinná vystupovala pri uzatváraní zmluvy o úvere ako fyzická osoba, označená menom a priezviskom, rodným číslom a bydliskom.

6. Podstatná argumentácia povinnej v návrhu na zastavenie exekúcie spočívala v tom, že rozhodcovský súd nevykonával kontrolu neprijateľnosti zmluvných podmienok. Poskytnutý úver povinná považuje za bezúročný a bez poplatkov, keďže neobsahuje podstatné náležitosti, a to: údaje o podmienkach upravujúcich čerpanie úveru v súlade s § 9 ods. 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z., údaj o termíne konečnej splatnosti v súlade s § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z., nečlení splátky úveru na istinu, úroky a iné poplatky v súlade s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., neobsahuje údaj o

výške úrokov a iných poplatkov v súlade s § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. Nakoľko odplata za poskytnutie úveru dosahuje 70,01 %, čo niekoľkonásobne prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery, povinná trvala na tom, že sa jedná o priamy rozpor so zákonom, ako i s dobrými mravmi.

7. Preskúmaním zmluvy o úvere súd prvej inštancie zistil, že povinnej bol poskytnutý úver vo výške 1.500,- Eur, ktorý sa povinná zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach vo výške 80,37 Eur, splatných vždy k 18. dňu v mesiaci. Celková čiastka, ktorú mala povinná zaplatiť predstavovala 3.375,54 Eur, predpokladaná výška RPMN bola dojednaná na 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru na 70,01 %, priemerná RPMN za úver na 45,60 %. V ďalších podmienkach zmluva o úvere odkazovala na Zmluvné dojednania zmluvy o úvere, ktoré tvorili jej neoddeliteľnú súčasť.

8. Vychádzajúc z predloženého rozhodcovského spisu súd prvej inštancie konštatoval, že povinnej bola zo strany oprávneného doručená tak zmluva o úvere, ako aj Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, v ktorých boli uvedené všetky povinnou namietané chýbajúce náležitosti (viď bod 2. a 3. Zmluvných dojednaní, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere - č. l. 60 súdneho spisu a jednak oznámenie veriteľa z č. l. 64 súdneho spisu). Podľa súdu prvej inštancie rozhodcovský súd zohľadnil ustanovenia na ochranu spotrebiteľa týkajúce sa výšky odplaty a sankcií za omeškania dlhu podľa nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. S prihliadnutím na uvedené súd prvej inštancie nezistil žiadny z dôvodov, pre ktorý by bola exekúcia vedená proti povinnej neprípustná alebo ktorá by odôvodňovala zastavenie exekúcie. Rozhodcovský súd nerozhodol podľa názoru súdu prvej inštancie v rozpore so zákonom ani s dobrými mravmi. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie návrh povinnej na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol.

9. Na odvolanie povinnej Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, uznesením zo dňa 30. mája 2019, č. k. 41CoE/112/2019-147, uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 12. februára 2019, č. k. 10Er/147/2015-93, potvrdil.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie povinnej nie je dôvodné, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 C.s.p., potvrdil.

11. Rovnako ako súd prvej inštancie odvolací súd preskúmal rozhodcovskú zmluvu v súlade s kritériami, na ktorých je založený inštitút neprijateľnej zmluvnej podmienky a zistil, že rozhodcovská zmluva uzavretá medzi oprávneným a povinnou tvorí samostatnú časť, t. j. samostatnú listinu, ktorú povinná podpísala. Odvolací súd poukázal na bod 1 rozhodcovskej zmluvy, ktorý obsahuje vyhlásenie dlžníka - povinnej, že svojim podpisom potvrdzuje, že súhlasí s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy. Z bodu 2. rozhodcovskej zmluvy podľa názoru odvolacieho súdu vyplývalo, že rozhodcovská zmluva nie je podmienkou uzatvorenia a vykonávania zmluvy o revolvingovom úvere. Bod 3. rozhodcovskej zmluvy obsahoval poučenie o dôsledkoch uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy a body 4. - 6. obsahovali znenie rozhodcovskej zmluvy. V bode 7. rozhodcovskej zmluvy sa nachádzala možnosť dlžníka - povinnej odstúpiť od rozhodcovskej zmluvy. Odvolací súd sa vzhľadom na znenie rozhodcovskej zmluvy stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že zmluvné strany výslovne prejavili vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu v zmysle ust. § 3 zákona o rozhodcovskom konaní tým, že podpísali rozhodcovskú zmluvu, ktorá tvorí samostatnú listinu. Uvedené odvolací súd posúdil ako individuálne dojednanie tejto rozhodcovskej zmluvy ako zmluvnej podmienky. Okrem iného odvolací súd kládol dôraz aj na to, že uzavretie rozhodcovskej zmluvy nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, preto nemôže byť považovaná za neprijateľnú podmienku v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Rovnako rozhodcovská zmluva obsahovala možnosť odstúpenia, ktorú povinná preukázateľne nevyužila. S ohľadom na formu, obsah, ako aj znenie rozhodcovskej zmluvy, odvolací súd dospel k záveru, že povinná ako spotrebiteľ kvalifikovaným spôsobom prejavila vôľu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, pričom podľa odvolacieho súdu uzavretie rozhodcovskej zmluvy samo o sebe nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

12. V ďalšom odvolací súd uviedol, že z podstaty exekučného konania vyplýva, že existencia práva a tomu zodpovedajúcej povinnosti musí byť najprv určená rozhodnutím príslušného štátneho orgánu alebo iným zákonom stanoveným spôsobom. Z toho dôvodu odvolací súd považoval za nevyhnutné, aby všetko, čo je potrebné pre určenie práva, bolo vykonané v konaní o veci samej (v tzv. základnom konaní). Odvolací súd vyslovil názor, podľa ktorého v konaní o vymoženie taktó určeného práva (v exekučnom konaní) je potom možné prihliadnúť už iba na to, čo sa udialo po vydaní exekučného titulu. Okolnosti majúce za následok zánik práva, ktoré nastali pred vydaním titulu, zákon umožňuje uplatniť len v konaní vo veci samej (v tzv. základnom konaní) a spôsobom na to určeným. Ich relevancia sa dovŕšuje vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stáva podkladom pre exekúciu. Po vzatí do úvahy uvedeného, odvolací súd skonštatoval, že exekučný súd nie je oprávnený skúmať vecnú stránku exekučného titulu, pretože je viazaný rozhodnutím súdu v základnom konaní, to znamená, že rozhodnutie súdu v základnom konaní nemôže byť exekučným súdom posúdené ako rozporné so zákonom. V exekučnom konaní súd skúma len to, či došlo k zániku práva vyplývajúceho z exekučného titulu po jeho vydaní.

13. Vzhľadom na to, že povinná v základnom konaní nenamietala uvedené skutočnosti, pričom nevyužila ani možnosť v zákonom stanovenej lehote žalobou podanou na príslušnom súde domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku v súlade s ust. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, odvolací súd uzavrel, že exekučný súd vo vykonávacom konaní už nie je oprávnený skúmať skutočný obsah hmotnoprávneho vzťahu medzi oprávneným a povinnou a rozhodovať tak meritórne vo veci.

14. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podala povinná (ďalej aj ako „dovolateľka“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

15. Dovolateľka sa nestotožnila so záverom odvolacieho súdu, že nevyužitím možnosti podať žalobu na príslušnom súde za účelom zrušenia rozhodcovského rozsudku v súlade s ust. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní povinnou, exekučný súd vo vykonávacom konaní už nie je oprávnený skúmať skutočný obsah hmotnoprávneho vzťahu medzi oprávneným a povinnou a rozhodovať tak meritórne vo veci. Uvedené konštatovanie odvolacieho súdu považuje dovolateľka ako nesprávne právne posúdenie, kedy odvolací súd na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval príslušnú právnu normu (§ 53 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka).

16. Povinná trvá na tom, že rozhodcovská zmluva, ktorá mala založiť právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie a rozhodnutie vecí, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, a preto je neplatná. Rozhodcovský rozsudok z uvedeného dôvodu považuje dovolateľka za nulitný, ktorý nemôže byť spôsobilým exekučným titulom. O dôvodnosti argumentácie obsiahnutej tak v návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj v podanom odvolaní je dovolateľka presvedčená. Svoj nesúhlas povinná vyjadrila aj s tým, že individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy malo spočívať v jej uzavretí na osobitnom liste papiera, ktoré nepodmieňovalo uzavretie samotnej zmluvy o úvere a možnosť povinnej od tejto zmluvy odstúpiť.

17. Za naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., považovala povinná to, že sa odvolací súd svojím rozhodnutím odklonil o názoru vyjadreného v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2017, sp. zn. 21XECdo/8/2016. Opakovane dovolateľka namietla, že uzatvorením rozhodcovskej zmluvy došlo v prejednávacom prípade k jednoznačnému zhoršeniu postavenia povinnej ako spotrebiteľa, resp. k vzniku hrubého nepomeru v právach medzi spotrebiteľom a dodávateľom zo zmluvy o úvere. Rovnako tomu bolo aj v prípade argumentácie povinnej, že rozhodcovský súd rozhodol bez toho, aby zmluvu podrobil dôslednej kontrole z pohľadu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, ktorú kontrolu bol povinný vykonať ex lege.

18. Na podporu svojej argumentácie, že uzavretím rozhodcovskej zmluvy došlo k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa voči dodávateľovi, povinná poukázala na výber rozhodnutí nižších súdov, ktoré v obdobných prípadoch zaujali totožné stanoviská, aké prezentuje v tomto konaní povinná. Konkrétne išlo o nasledovné rozhodnutia: uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.04.2015, sp. zn.: 4CoE/89/2014, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.02.2015, sp. zn.: 2CoE/77/2015, uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.11.2015, sp. zn.: 16CoE/245/2015, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.04.2014, sp. zn.: 8CoE/86/2014, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.04.2015, sp. zn.: 26CoE/106/2016, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.04.2016, sp. zn.: 15Co/133/2016, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.11.2016, sp. zn.: 16Co/812/2015, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.01.2016, sp. zn.: 23CoE/338/2015. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodcovská zmluva spôsobuje značný až hrubý nepomer v právach medzi spotrebiteľom a dodávateľom, predstavuje v zmysle platnej právnej úpravy podľa povinnej neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu, ktorá nebola individuálne dojednaná, a preto je neplatná. Na základe takéhoto neplatného právneho aktu, zároveň nemohla byť daná právomoc na rozhodnutie sporu rozhodcovskému súdu, ktorý vydal rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého prebieha predmetné exekučné konanie, a teda takýto exekučný titul je potrebné posúdiť ako nespôsobilý exekučný titul.

19. S konštatovaním odvolacieho súdu o zákonom priebehu rozhodcovského konania, ktoré sa uskutočnilo v skrátenej forme (tzv. zrýchlenom rozhodcovskom konaní), sa dovolateľka nestotožnila, keďže jej ako žalovanej strane nebola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k podanej žalobe. Z uvedeného dôvodu považuje povinná vydaný rozhodcovský rozsudok v príkrom rozpore so základnými princípmi civilného konania, ktorý priamo odporuje zneniu zákona. Podporne poukázala na uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.12.2016, sp. zn.: 31CoE/51/2016.

20. Povinná trvá na tom, že exekučnému súdu nič nebráni skúmať v exekučnom konaní vecnú správnosť exekučného titulu, nakoľko uvedené môže mať vplyv na materiálnu jeho vykonateľnosť, na čo súd musí v každom štádiu konania prihliadať z úradnej povinnosti. Na potvrdenie tohto názoru dovolateľka poukázala na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd odchýliť, konkrétne na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.09.2014, sp. zn. 6ECdo/225/2013, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21.08.2013, sp. zn. 6MCdo/14/2012, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.01.2013, sp. zn. 6MCdo/9/2012.

21. V závere dovolateľka navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že exekúciu vyhlási za neprípustnú a zastaví ju. Alternatívne navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. K dovolaniu povinnej sa vyjadril oprávnený, ktorý považuje podané dovolanie za neprípustné, a preto by dovolací súd mal dovolanie povinnej odmietnuť. Uvedené odôvodnil tým, že dovolanie smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.05.2019, č. k. 41CoE/112/2019-147, a upriamil pozornosť na ust. § 419 C.s.p., a ust. § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.04.2017, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné. Keďže bolo dovolacie konanie začaté doručením dovolania exekučnému súdu v roku 2019 (najskôr dňa 09.08.2019), tzn. za účinnosti novej právnej úpravy zavedenej novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., v okamihu začatia dovolacieho konania, bolo podané dovolanie neprípustné. Podporne oprávnený poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.01. 2019, sp. zn. 1Oboer/32/2018, z ktorého vyplýva, že prípustnosť dovolania by sa mala posúdiť podľa právnej úpravy platnej v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia (k uvedenému vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/15/2017 zo dňa 27. septembra 2017, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2018 pod č. R 24/2018). S ohľadom na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rámci exekučného konania vydané už za účinnosti novej právnej úpravy dňa 30.05.2019, oprávnený trvá na neprípustnosti dovolania povinnej.

23. Oprávnený spochybňuje aj skutočnosti, ktoré povinná uvádza na zdôvodnenie prípustnosti a dôvodnosti dovolania. K právnemu názoru vyslovenému Najvyšším súdom SR v uznesení zo dňa 22.02.2017, sp. zn. 21XECdo/8/2016, oprávnený uviedol, že v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR sa nachádzajú rozhodnutia neskôr vydané, ktoré nepotvrdzujú právny názor označený povinnou ako ustálená súdna prax. V tejto súvislosti oprávnený poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. júla 2018, sp. zn. 3Cdo/80/2017. Rovnako oprávnený zdôraznil, že uznesenie sp. zn. 21XECdo/8/2016 nie je možné v danom prípade aplikovať, pretože bolo vydané za odlišných skutkových a právnych okolností. V rámci svojej argumentácie oprávnený upozornil na to, že rozhodcovská zmluva obsahovala aj poučenie o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy, na ktorú skutočnosť poukázal aj odvolací súd v napadnutom uznesení. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti oprávnený navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie povinnej odmietol, prípadne zamietol.

24. K vyjadreniu oprávneného mala ešte potrebu vyjadriť sa dovolateľka, ktorá s tvrdeniami oprávneného nesúhlasí a v celom rozsahu trvá na argumentácii uvedenej v dovolaní.

25. K neprípustnosti dovolania tvrdenej oprávneným povinná uviedla, že predmetné exekučné konanie začalo v roku 2017, a preto sa jeho priebeh riadi právnymi predpismi účinnými do 31. marca 2017, ktoré však žiadnym spôsobom nevylučujú možnosť podania dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu vydanému v exekučnom konaní. Ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, na ktoré vo svojom vyjadrení poukázal oprávnený, podľa jej názoru nemožno na prejednávany prípad aplikovať. Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že novela Exekučného poriadku č. 2/2017 Z. z., neurčila vo vzťahu k opravným konaniam žiadne aplikačné pravidlo. Ustanovenie § 243h ods. 1 Exekučného poriadku síce upravuje aplikabilitu jednotlivých ustanovení Exekučného poriadku v znení účinnom ku dňu 01.04.2017 tak, že tieto ustanovenia sa použijú len v konaniach začatých po 01.04.2017, avšak predmetné exekučné konanie sa začalo pred dátumom 01.04.2017, preto povinná apelovala na to, že podanie dovolania proti napádanému uzneseniu je prípustné.

26. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas povinná v súlade s ust. § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie povinnej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

27. Dovolací súd uvádza, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., nadobudlo dňa 1. apríla 2017 účinnosť ustanovenie § 202 ods. 4 Exekučného poriadku, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, nie je prípustné. Dovolací súd dodáva, že zákon č. 2/2017 Z. z., síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017, v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017, sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, no vo vzťahu ku konaniam o opravných prostriedkoch, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo.

28. V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania elektronicky dňa 30.08.2019 (potvrdenie o odoslaní podania pripnuté na č. l. 183 spisu), doručeným na súd prvej inštancie dňa 30.08.2019 (doručenka pripnutá na č. l. 183 spisu), teda za účinnosti novej právnej úpravy. Prípustnosť dovolania oprávneného, preto nie je daná. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, považoval dovolací súd za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

29. Dovoláním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 30. mája 2019, to znamená už za účinnosti novej

právnej úpravy. Pokiaľ teda prechodné ustanovenie Exekučného poriadku neurčilo vo vzťahu k dovolaciemu konaniu žiadne pravidlo a dovolanie (ako i ním napadnuté rozhodnutie krajského súdu) bolo podané už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, je potrebné vychádzať z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach, sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, ktorý záver vyhodnotil ako ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uzneseniach, sp. zn. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018 a náleze I. ÚS 259/2018.

30. Z hľadiska prípustnosti dovolania bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie povinnej proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, je bez ďalšieho neprípustné.

31. Na doplnenie dovolacích súd považoval za potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 22. septembra 2020, č. k. III. ÚS 349/2020-25, z ktorého vyplýva, že ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane dospel k právnemu záveru o neprípustnosti dovolania v exekučných veciach za obdobných skutkových a právnych okolností, ako to je práve v posudzovanej veci, čo preukazujú viaceré jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 74/2019, II. ÚS 185/2018, I. ÚS 281/2018, III. ÚS 276/2018, III. ÚS 177/2018, III. ÚS 311/2020). V rámci uvedeného rozhodnutia Ústavný súd SR poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. septembra 2017, sp. zn. 6ECdo/15/2017, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2018, v ktorom bola zodpovedaná otázka prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci podľa ust. § 421 ods. 2 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým do 31. marca 2017 rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. m/ Exekučného poriadku tak, že prípustnosť dovolania je vylúčená.

32. Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie povinnej podľa ust. § 447 písm. c/ C.s.p., ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania oprávneného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

34. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.